

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Baricovej a členov senátu JUDr. Jozefa Hargaša a JUDr. Jaroslavy Fúrovej v právnej veci navrhovateľa **M.**, **T.**, proti odporcovi **Obvodnému pozemkovému úradu Košice - mesto**, za účasti účastníkov 1/ **B.**, bytom **V.**, zastúpenej **Mgr. P.**, *advokátom v K, P.*, 2/ **A.**, bytom **M.**, 3/ **A.**, bytom **G.** oboch zastúpených účastníčkou v 1. rade, 4/ **L.**, bytom **V.**, 5/ **K.**, bytom **V.** a 6/ **D.**, bytom **V.**, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia odporcu č. 229/13/2005-KI. z 24. mája 2005, na odvolanie účastníčky v 1. rade, proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach č. k. 5Sp 12/2005-17 z 12. septembra 2007 v spojení s dopĺňacím rozsudkom z 20. mája 2008 č. k. 5Sp 12/2005-33, takto

r o z h o d o l:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Košiciach č. k. 5Sp 12/2005-17 z 12. septembra 2007 v spojení s dopĺňacím rozsudkom č. k. 5Sp 12/2005-33 z 20. mája 2008 **z m e ň u j e** tak, že rozhodnutie odporcu č. 229/13/2005-KI. z 24. mája 2005 **p o t v r d z u j e**.

Navrhovateľ je povinný zaplatiť účastníčke v 1. rade náhradu trov konania v sume 579,27 eur k rukám Mgr. P., advokáta v K, P. do troch dní; ostatným účastníkom náhradu trov

odvolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Košiciach podľa § 250q ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) zrušil opravným prostriedkom podaným M. napadnuté rozhodnutie odporcu, ktorým odporca podľa § 9 ods. 4 zákona č. 229/1991 Zb. o úprave vlastníckych vzťahov k pôde a inému poľnohospodárskemu majetku v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 229/1991 Zb.“) rozhodol o reštitučnom nároku účastníkov v 1. až 6. rade tak, že po vyslovení splnenia podmienok reštitučného nároku účastníkmi podľa § 6 ods. 1, písm. p/ zákona č. 229/1991 Zb. priznal im vlastnícke právo k nehnuteľnosti pôvodne vedenej v katastrálnom území K (M.) v pozemnoknižnej zápisnici č. 830 ako parc. č. 6080 – roľa vo výmere 3.149 m² t. č. podľa geometrického plánu č. 523/2005 zo dňa 14.4.2005, overeného Správou katastra Košice dňa 27.4.2005 pod č. 262/05 vedeným v katastrálnom území G. ako parcela KJN č. 3755/553 – ostatná plocha vo výmere 3149 m² s tým, že účastníkom pod por. č. 1 až 3 bude po právoplatnosti tohto rozhodnutia zapísaná predmetná nehnuteľnosť do príslušného listu vlastníctva každému v podiele 7/48-ín v pomere k celku a účastníkom pod por. č. 4 až 6 každému v podiele 7/144-ín v pomere k celku.

Krajský súd svoje rozhodnutie odôvodnil ustanoveniami § 4 ods. 1 a ods. 2, § 6 ods. 1, písm. p/ a § 9 ods. 1, § 13 ods. 1 zákona č. 229/1991 Zb. a 1 a § 19 ods. 2 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov majú po preskúmaní napadnutého rozhodnutia v medziach podaného opravného prostriedku, vyhodnotiac výsledky dokazovania vykonaného pred správnym orgánom za to, že preskúmané rozhodnutie odporcu nebolo vydané v súlade s platnou právnou úpravou, nakoľko podľa názoru súdu oprávnené osoby v zákonnej lehote uplatnili svoj reštitučný nárok iba na tie nehnuteľnosti, ktoré boli špecifikované v ich žiadosti zo dňa 28.12.1992 s dodatkom, že nárok si uplatňujú aj na ďalšie, ktoré budú predmetom dedičského konania. Podľa názoru krajského súdu z citovaného dodatku nie je možné vyvodiť záver, že aj predmetná nehnuteľnosť má byť predmetom reštitučného konania, pretože pokiaľ by to tak bolo, táto by nemohla byť predmetom dedičského konania. Pokiaľ by oprávnené osoby vo svojej pôvodnej žiadosti špecifikovali aspoň reštitučný titul u tých nehnuteľností, ktoré

nevedeli označiť, bolo by možné takúto ich žiadosť akceptovať, a to aj bez ďalšieho úkonu, ktorý zákon v tejto súvislosti vyžadoval, t. j. bez výzvy povinnej osoby na uzavretie dohody na vydanie nehnuteľnosti. V tomto smere krajský súd poukázal na ustálenú súdnu prax, podľa ktorej by boli znevýhodnené tie oprávnené osoby, ktoré nemali z objektívnych príčin možnosť špecifikovať predmet reštitučného nároku ku dňu, kedy mala uplynúť lehota na jeho uplatnenie, i keď mali vedomosti o reštitučnom titule, resp. ktorým sa v uvedenej lehote z objektívnych príčin nepodarilo povinnú osobu zistiť.

Podľa krajského súdu oprávnené osoby však svoj reštitučný nárok i titul, týkajúci sa predmetnej nehnuteľnosti, uviedli až v podaní, ktoré bolo správnomu orgánu doručené dňa 3.7.1998, t. j. po uplynutí zákonom stanovenej lehoty pre jeho uplatnenie.

O náhrade trov konania rozhodol doplnujúcim rozsudkom v zmysle § 166 ods. 1 v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá a § 250l ods. 2 OSP tak, že navrhovateľovi náhradu trov konania nepriznal a to podľa § 250k ods. 1 s použitím § 250l ods. 2 OSP, pretože navrhovateľ tento návrh na ich náhradu nepodal a v konaní mu ani žiadne preukázateľné trovy nevznikli.

Proti tomuto rozsudku podala v zákonnej lehote odvolanie účastníčka v 1. rade B. považujúc právne posúdenie veci za nesprávne, keďže súd na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam. Navrhovala zmenu rozsudku krajského súdu tak, že žalobný návrh navrhovateľa sa zamietá, keďže napadnuté rozhodnutie je v súlade so zákonom.

Nesúhlasila ani s názorom prvostupňového súdu, že oprávnené osoby uplatnili v zákonnej lehote svoj reštitučný nárok iba na tie nehnuteľnosti, ktoré boli presne špecifikované v ich žiadosti zo dňa 28.12.1992, keďže oprávnené osoby vo svojej žiadosti presne konkretizovali pôvodného vlastníka nehnuteľností (matka, otec, starý rodičia). Poukázala na to, že vzhľadom na to, že ako oprávnené osoby nevedeli označiť v čase ich uplatnenia nároku konkrétne pozemky, ktoré prešli na štát, tak nemali ani možnosť označiť reštitučný titul, oprávnené osoby mali len vedomosť o tom, že určité pozemky prešli do vlastníctva štátu, bez toho, aby vedeli z akého dôvodu, pričom o skutočnosti, že oprávnené osoby nemali vedomosť do 3.7.1998 o tom, ktoré z nehnuteľností patriacich ich právnym predchodcom budú môcť byť predmetom dedenia resp. ktorých vlastníctvo prešlo v rozhodnom období na štát svedčia aj Osvedčenia o dedičstve roku 1998.

Poukázala tiež na to, že v praxi sa bežne rozhoduje o reštitučnom nároku bez konkretizovania parcelných čísel pozemkov ako aj konkretizovania dôvodu prechodu vlastníckeho práva na štát a to s kladným výsledkom pre žiadateľov, keďže jedným z účelov zákona č. 229/1991 Zb. bolo zmierniť následky majetkových krívd, ku ktorým došlo voči vlastníkom poľnohospodárskeho a lesného majetku v období rokov 1948–1989.

Odporca vo svojom písomnom vyjadrení poukázal na účel zákona č. 229/1991 Zb., ktorým bolo zmierniť následky niektorých majetkových krívd, ku ktorým došlo voči vlastníkom poľnohospodárskeho a lesného majetku v období rokov 1948-1989. Uviedol, že v záujme naplnenia tohto cieľa si B., trvale bytom T. a ďalšie oprávnené osoby uvedené v prílohe k žiadosti, uplatnili reštitučný nárok dňa 30.12.1992 pod č.j. 2429 na bývalom Pozemkovom úrade Košice – mesto. V uplatnení sa uvádza, že sa jedná o pozemky zapísané vo vl. č. 304, 306, 426, 428, kat. územia M., vložky č. 445, 454, 455, 9473 katastrálneho územia K. i prípadne ďalšie, ktoré budú predmetom dedičského konania. Doplnením predmetu reštitúcie podľa zákona, ktoré bolo doručené právnomu predchodcovi tunajšieho úradu Okresnému úradu Košice II dňa 3.7.1998 bolo pôvodné uplatnenie doplnené o ďalšie parcely.

Podľa odporcu predložené Osvedčenia o dedičstve z roku 1998 svedčia o tom, že oprávnené osoby do tej doby nemali vedomosť o tom, ktoré z nehnuteľností patriacich ich právnym predchodcom budú môcť byť predmetom dedenia a naopak, ktorých vlastníctvo prešlo v rozhodnom období na štát a teda nebudú môcť byť predmetom dedenia. Formuláciu „i prípadne ďalšie, ktoré budú predmetom dedičského konania“ odporca preto považoval za vyjadrenie vôle oprávnených osôb domôcť sa svojich práv podľa zákona aj pri v tom čase bližšie nešpecifikovaných parcelách.

Odporca poukázal i na to, že hodnotenie dôkazov z hľadiska významnosti a hodnovernosti pre rozhodnutie prináleží predovšetkým správnomu orgánu a že podľa § 34 ods. 5 zák. č. 71/1967 Zb. o správnom konaní v znení neskorších predpisov správny orgán hodnotí dôkazy podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti.

Navrhovateľ ani ostatní účastníci odvolací návrh nepodali.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP) preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, v rozsahu a v medziach podaného odvolania (§ 246c ods. 1 veta prvá a § 212 ods. 1 OSP) odvolanie prejednal na odvolacom pojednávaní (§ 250ja ods. 2 veta druhá OSP) v neprítomnosti navrhovateľa, odporcu a účastníkov v 2. až 6. rade, ktorí mali doručenie predvolania riadne vykázané, resp. účastníci v 2. a 3. rade boli zastúpení účastníčkou v 1. rade, a dospel k záveru, že odvolanie účastníčky v 1. rade je dôvodné.

Účelom zákona č. 229/1991 Zb. v platnom znení je zmiernenie následkov niektorých majetkových krívd z obdobia rokov 1948 až 1990, obnovenie pôvodných vlastníckych vzťahov k pôde a úprava niektorých vlastníckych vzťahov v uvedených súvislostiach. Pri výklade ustanovenia § 1 citovaného zákona o rozsahu pôsobnosti tohto zákona, je potrebné mať na zreteli záujem oprávnených osôb, pokiaľ uplatnili nárok na vydanie veci, pôdy, budov a stavieb patriacich k pôvodnej poľnohospodárskej usadlosti, ak sa obrátili na príslušný pozemkový úrad a výzvou na organizácie, o ktorých podľa objektívnych hľadísk boli presvedčené, že ich majetok držia, a to v lehotách uvedených v zákone č. 229/1991 Zb..

Najvyšší súd Slovenskej republiky k interpretácii zákona č. 229/1991 Zb. uvádza, že v tomto prípade sa jedná o jeden z reštitučných zákonov, ktorými sa demokratická spoločnosť snaží aspoň čiastočne zmierniť následky minulých majetkových a iných krívd, spočívajúcich v porušovaní všeobecne uznávaných ľudských práv a slobôd zo strany štátu. Štát a jeho orgány ako aj obce sú teda povinné postupovať v konaní podľa tohto zákona v súlade so zákonnými záujmami osôb, ktorých ujma na základných ľudských právach a slobodách má byť aspoň čiastočne kompenzovaná. Tento výklad vychádza zo skutočnosti, že zmyslom všetkých reštitučných zákonov bolo zmiernenie následkov niektorých majetkových krívd, ku ktorým došlo v rozhodnom období. Ak teda zákonodarca si bol vedomý, že odstránenie všetkých krívd nie je reálne a že sa musí uspokojiť len s nápravou niektorých, nemožno potom pripustiť, aby výklad týchto právnych predpisov bol natoľko dogmatický a ústavne nekonformný, že by zakladal de facto voči niektorým osobám krivdy nové.

Zmiernenie následkov majetkových krívd podľa tohto zákona spočíva predovšetkým vo vydaní veci, ktorá bola oprávnenej osobe odňatá (§ 6 zákona č. 229/1991 Zb.). Jednou z podmienok pre uplatnenie práva podľa tohto zákona je jeho uplatnenie oprávnenou osobou do 31. decembra 1992 (§ 13 ods. 1 veta prvá cit. zákona). Nárok uplatní oprávnená osoba

na pozemkovom úrade a zároveň vyzve povinnú osobu na vydanie nehnuteľnosti (§ 9 ods. 1 veta prvá cit. zákona).

Pre posúdenie uvedenej právnej veci je kľúčový výklad ustanovenia § 9 ods. 1 (prvej vety) zákona o pôde: „nárok uplatní oprávnená osoba na pozemkovom úrade a zároveň vyzve povinnú osobu na vydanie nehnuteľnosti“. Ide teda o dva kroky:

1. uplatnenie reštitučného nároku na príslušnom pozemkovom úrade a
2. výzva pre povinnú osobu na vydanie nehnuteľnosti.

Primárne je vydanie nehnuteľnosti podľa zákona o pôde viazané na uplatnenie nároku na pozemkovom úrade v zákonom stanovenej lehote. Popri tom, resp. okrem toho oprávnená osoba vyzve aj povinnú osobu na vydanie nehnuteľnosti. Ide o „technický“ úkon smerujúci k realizácii navrátenia majetku. Použitím gramatického a systematického výkladu ustanovenia § 9 ods. 1 zákona o pôde slovo „zároveň“ vyjadruje, že istá činnosť sa vykonáva popri inej činnosti, istý stav jestvuje popri inom stave závislom, odvíjajúcom sa od hlavného. Nejde o vyjadrenie temporálne, a preto nemožno ani vyžadovať kumulatívne splnenie týchto činností.

Ak by oprávnená osoba vyzvala povinnú osobu na vydanie nehnuteľnosti v lehote podľa ustanovenia § 13 ods. 1 zákona o pôde, t. j. do 31. decembra 1992, a reštitučný nárok by uplatnila po uplynutí lehoty podľa § 13 ods. 1 zákona o pôde na príslušnom pozemkovom úrade, nebolo by možné hovoriť o včasnom uplatnení reštitučného nároku v zmysle zákona o pôde. V tomto prípade by právo na uplatnenie reštitučného nároku zaniklo márnym uplynutím lehoty podľa ustanovenia § 13 ods. 1 zákona o pôde.

Ak by tomu však bolo naopak (ako to je obdobne v tejto veci), t. j. oprávnená osoba by v lehote podľa ustanovenia § 13 ods. 1 zákona o pôde uplatnila reštitučný nárok na príslušnom pozemkovom úrade, ale povinnú osobu by vyzvala na vydanie nehnuteľnosti až po jej uplynutí, t. j. po 31. decembri 1992, nemá to za následok zánik práva – reštitučného nároku na vrátenie vlastníctva k nehnuteľnostiam podľa zákona o pôde.

Oprávnené osoby postupovali v súlade so zákonom, keď v prekluzívnej lehote uplatnili reštitučný nárok na príslušnom pozemkovom úrade a tiež do meritórneho

rozhodnutia pozemkového úradu vyzvali povinnú osobu na vydanie nehnuteľnosti, čím vyhovelí požiadavke zákona o pôde.

Písomná výzva, aj keď nie je súčasťou práva na vydanie nehnuteľnosti, je podmienkou pre uzavretie dohody o vydaní nehnuteľnosti (§ 9 ods. 1 zákona č. 229/1991 Zb.).

Ak k dohode podľa odseku 1 nedôjde, rozhodne o vlastníctve oprávnenej osoby k nehnuteľnosti pozemkový úrad.

Ustanovenie § 9 ods. 1 zákona č. 229/1991 Zb. ani bližšie nevymedzuje obsah pojmu „uplatní nárok“ ani pojmu „výzva“. Tomu odpovedá, že vôľa oprávneného subjektu, vtelená do uplatnenia nároku a do výzvy podľa § 9 ods. 1 zákona č. 229/1991 Zb., je svojím prejavom určitá a zrozumiteľná, ak je výkladom objektívne pochopiteľná; inak povedané, ak môže typický účastník v postavení jej adresáta tuto vôľu bez rozumných pochybností o jej obsahu adekvátne vnímať. Špeciálne požiadavky, vrátane tých, ktoré v tom čase plynuli zo zákona o evidencii nehnuteľností (zákona č. 22/1964 Zb. účinného až do 1. januára 1993), reštitučné predpisy neustanovujú.

Je nesporné, že vôľa účastníkov vyjadrená v ich podaní z 28. decembra 1992 došlom pozemkovému úradu dňa 30. decembra 1992 smerovala jednoznačne k vydaniu pozemkov zapísaných vo vložkách č. 304, 306, 426, 428, kat. úz. M., vložkách č. 445, 454, 455, 9473 kat. úz. K. ako aj ďalších nehnuteľností, ktoré budú predmetom dedičského konania, a ktoré preto nebolo možné v čase uplatnenia výzvy bližšie špecifikovať, pričom vo výzve je jasne uvedené, že pre administratívne ťažkosti súpis majetku spolu s potrebnou identifikáciou a prípadnými dedičskými rozhodnutiami navrhovateľa doložia dodatočne. To, že sa tak stalo až v roku 1998, nemôže ísť navrhovateľom na ujmu.

Ak teda navrhovateľa v preskúmvanej veci postupovali v súlade s aktuálnymi objektívne zistiteľnými údajmi, treba ich uplatnenému nároku priznať účinky v zmysle § 9 ods. 1 zákona č. 229/1991 Zb..

O tom ostatne svedčí aj skutočnosť, že pozemkový úrad žiadosť navrhovateľov akceptoval, konanie vo veci nezastavil a po tom, čo navrhovateľa svoju žiadosť v roku 1998

doplnili o konkretizáciu nehnuteľností a príslušné doklady, vo veci konal a vydal aj opravným prostriedkom napadnuté rozhodnutie.

Preto posudzovanie uplatneného nároku tak, ako to žiada navrhovateľ vo svojom opravnom prostriedku, že nárok na vydanie nehnuteľnosti parc. č. 6080 zapísanej v PK č. 830, kat. úz. K (M.) oprávnené osoby neuplatnili na bývalom Pozemkovom úrade Košice-mesto a ani nevyzvali povinnú osobu – M. na jej vydanie v zákonom stanovenej lehote, ale až dňa 3.7.1998, a tak, ako ju v súlade s týmto tvrdením posúdil aj prvostupňový súd, by bolo podľa názoru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky príliš formalistické, odporujúce zmyslu reštitučného zákona (k formalistickému výkladu a arbitrárnemu rozhodnutiu bližšie pozri aj rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky vo veciach sp. zn. IV. ÚS 150/03 I. ÚS 59/04I. ÚS 154/05 či I. ÚS 119/07).

Ak prvostupňový súd aj poukázal na ustálenú súdnu prax, podľa ktorej by boli znevýhodnené tie oprávnené osoby, ktoré nemali z objektívnych príčin možnosť špecifikovať predmet reštitučného nároku ku dňu, kedy mala uplynúť lehota na jeho uplatnenie, i keď mali vedomosti o reštitučnom titule, resp. ktorým sa v uvedenej lehote z objektívnych príčin nepodarilo povinnú osobu zistiť, nerozhodol vo veci v súlade s touto praxou.

Okrem toho, ako je už uvedené aj vyššie, lehota na uplatnenie reštitučného nároku stanovená v ustanovení § 13 ods. 1 zák. č. 229/1991 Zb., ktorá má prekluzívny charakter, sa však nevzťahuje na výzvu pre povinnú osobu na vydanie nehnuteľnosti (k tomu pozri napr. rozsudok Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 8Sžo 280/2008 zo dňa 15.1.2009).

Zo spisového materiálu odporcu ako aj z obsahu spisu vyplynulo, že okolnosti, z ktorých navrhovateľ vyvodzuje neoprávnenosť nároku účastníkov v 1. až 6. rade nemajú oporu v preukázanom skutkovom stave ani v zákone č. 229/1991 Zb..

Na základe uvedeného odvolací súd dospel k záveru, že odporca rozhodol správne a v súlade so zákonom, keď účastníkom v 1. až 6. rade priznal vlastnícke právo k nehnuteľnosti pôvodne vedenej v katastrálnom území K (M.) v pozemnoknižnej zápisnici č. 830 ako parc. č. 6080 – roľa vo výmere 3149 m² t. č. podľa geometrického plánu č. 523/2005 zo dňa 14.4.2005, overeného Správou katastra Košice dňa 27.4.2005 pod č. 262/05 vedeným v katastrálnom území G. ako parcela KJN č. 3755/553 – ostatná plocha vo výmere 3149 m².

Z týchto dôvodov Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací podľa § 250ja ods. 3 veta prvá OSP v spojení s § 250l ods. 2 OSP napadnutý rozsudok Krajského súdu v Košiciach v spojení s doplnčacím rozsudkom zmenil tak, že rozhodnutie odporcu potvrdil.

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 224 ods. 1 a § 142 ods. 1 OSP s poukazom na § 250l ods. 2 a § 250k ods. 1 OSP tak, že v súdnom konaní úspešnej účastníčke v 1. rade priznal voči navrhovateľovi náhradu trov konania v sume 579,27 eur titulom trov právnej služby, ktorá suma pozostáva z náhrady za tri úkony právnej služby – prevzatie a príprava zastúpenia 16.11.2007 - 45,50 eur (1.371,--Sk), písomné podanie na súd – podanie odvolania 16.11.2007 - 45,50 eur (1.371,--Sk) a účasť na odvolacom pojednávaní dňa 22.4.2009 - 53,49 eur, z náhrady hotových výdavkov, a to cesta na pojednávanie dňa 22.4.2009 K – Bratislava a späť: 2x 402 km = 804 km, osobným motorovým vozidlom značky Citroën C4 1,6 HDi. Priemerná spotreba (kombinovaná): 4,7 l/100 km; cena PHL (motorová nafta): 1,045 eur/l; základná náhrada: 0,18 eur/km, spotreba PHM: 804 km/100 x 4,7 x 1,045 eur/l = 39,49 eur, amortizácia: 804 km x 0,18 eur = 144,72 eur, náhrady za stratu času za 20 polhodín - 231,80 eur a paušálnej náhrady hotových výdavkov za tri právne úkony 18,77 eur, to všetko podľa vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. v znení neskorších predpisov (§ 11 ods. 1, § 14 ods. 1 písm. a/, c/ a d/, § 16 ods. 4, § 17 ods. 1 a § 16 ods. 3) a zákona č. 283/2002 Z. z. o cestovných náhradách v znení neskorších predpisov. Odporcovi a účastníkom v 2. až 6. rade náhradu trov konania nepriznal, nakoľko si túto neuplatnili (§ 151 ods. 1 v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP) a ani im v konaní trovy nevznikli.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave, dňa 22. apríla 2009

JUDr. Jana Baricová, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:

Peter Szimeth